FACEȚI ACEST GEST!

...și veți avea o băutură dătătoare de sănătate!

Este atât de simplu pentru ori și cine de a prepara numai decât un pahar de apă minerală alcalina, diuretică și răcoritoare punând o parte dintr'un pachet SELS LITHINÉS CHATELAIN într'un pahar de apă de băut, apa preparată cu SELS LITHINÉS CHATELAIN amestecată cu vin nu-i schimbă nici gustul și nici culoarea sa naturală.

Este indicată datorită compoziției sale, în toate stările de turburări datorite afecțiunilor de ficat, stomac și intestin, prin eficacitatea sa digestivă, alcalină și diuretică.

Sels Lithinés Chatelain

Preparat de Laboratorul Urodonalului.

CREMA și PUDRA THO-RADIA sunt produse cunoscute, apreciate și utilizate de toată lumea femeiască. Prezintă o garanție certă de eficacitate și o acțiune de înfrumusețare neîntrecută.

THO RADIA

S.A.R. MARGINA-REȘIȚA

Cea mai mare fabrică de oțet de vin din Europa a pus în vânzare cu succes deosebit

OȚETUL de VIN

PURIFICAT CU TARIE DE 9 GRADE

Reprezentanța și Depozit de Engros: „ADWESA" str. Matei Basarab 2, fost Lucaci. Telefon 3.25.42

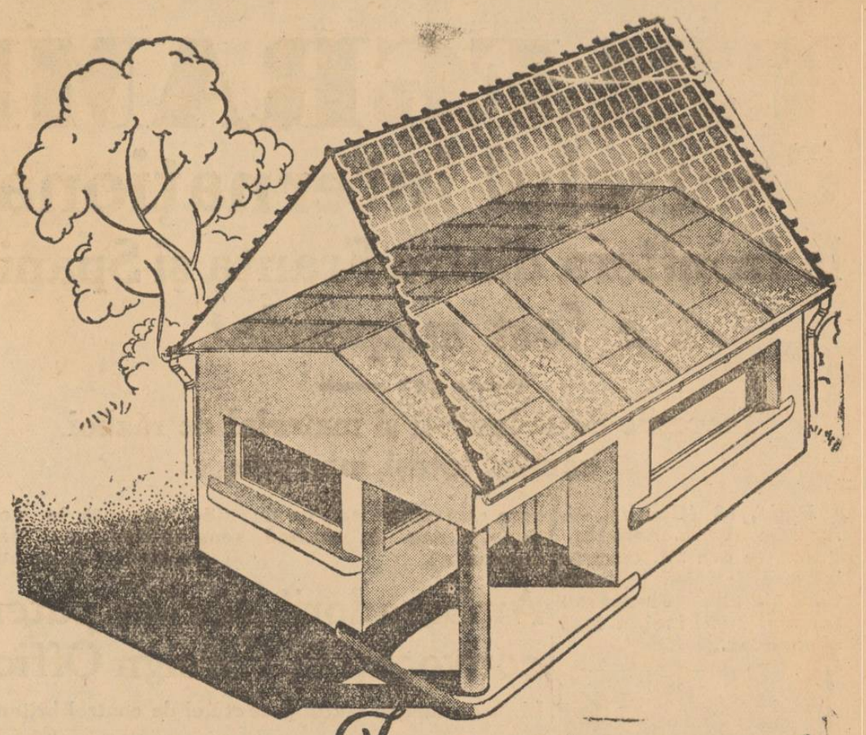

Tată câtă economie realizați cu un acoperiș de tablă galvanizată față de oricare altfel de material

Într'adevăr, la un acoperiș de tablă, suprafața de învelit este cu 1/9 mai mică decât la țiglă.

Aceasta pentrucă înclinația pantei acoperișului la TABLA GALVANIZATĂ este de trei până la șase ori mai mică.

Un acoperiș redus face și o economie importantă la șarpanta de lemn (a podului).

Un acoperiș înalt creiază un adevărat depozit de lemne de foc în pod.

Este deci clar că mijlocul cel mai eftin și în acelaș timp cel mai practic de acoperire este

TABLA GALVANIZATĂ

● Suprafața mărită de 2 ori la acoperișul de țiglă față de tablă;
● lemnăria podului în cantitate de 4—8 ori mai mare;
● greutatea țiglei de 10—12 ori mai mare decât a tablei galvanizate;
● cauzează pe lângă scumpirea acoperișului însăși și scumpirea restului construcției (ziduri, fundații, etc.) din cauza greutății mărite a acoperișului.

Marele succes al maestrului George Enescu, în America

Admirația americanilor. — Elogiile criticilor muzicali

New York. — Anul acesta, puținii români din America au avut marea fericire să fie martorii unuia din cele mai mari succese repurtate de maestrul George Enescu, și unei manifestări spontane a publicului american de admirație și omagii adusă marelui nostru compatriot.

Modestia și sinceritatea lui Enescu au cucerit inimile tuturor, iar cunoștiința lui muzicală și talentul lui au convins pe toți că el e aparte de ce s'a auzit și s'a văzut până acum— și deaceia primirea lui a fost diferită.

Mi-aduc aminte, în prima seară când a condus marea orchestră Filarmonică din New-York, publicul din sala „Carnegie Hall" (peste 4000 de locuri) era într'o emoție neobișnuită. Un număr considerabil de muzicanți foarte cunoscuți erau prezenți. O audiență de elită cum rar se vede la concertele obicinuite. Se aștepta ceva nou, ceva sensațional. Știau, sau dacă nu auziseră cu toții, că Enescu e unul din cei mai mari muzicanți ai vremei, și acum vroiau să'l vadă conducând cea mai mare orhestră din lume. Nu departe de locul meu, Walter Damroch, decanul compozitorilor și conductorilor americani, cu părul alb ca zăpada și cu ochii de vultur, discuta cu Georges Barrère, muzicant distins și șef al simfonetei care îi poartă numele; în dreapta Ernest Schelling, unul din conducătorii Filarmonicii, care e însărcinat cu concertele educative pentru copii, răsfoia programul; Antonia Brico, dirijoara unei archestre compusă numai din femei, care de câți-va ani are un succes destul de vădit, era antrenată într'o discuție cu cel mai tânăr șef de orchestră american, Leon Barzin, care conduce *„The National Orchestra Associaton"*. Pe la mijlocul sălei zăresc pe Yehudi Menuhin cu sora lui, Hepzibah, veniți special din California pentru această ocasie; deasemenea văd pe Jose Iturbi, pianist și conducător; Koussevitzky, conducătorul orchestrei simfonice din Boston; Jascha Heiftz, Arthur Schnabel, Piatigorsky, Felix Salmond, Deems Tailor, Henry Hadley, Efrem Zimbalist și mulți alți muzicanți destul de cunoscuți.

Enescu apare... O primire regească, ropote de aplauze cari nu se mai sfârșesc. El mulțumește, dar publicul nu se oprește. E o declarație vădită de bun sosit. In sfârșit, pășește pe platforma dirijorului și, în câteva secunde, sgomotul aplauzelor se înecă într'o liniște adâncă, iar programul începe cu *uvertura „Ephigenia în Aulis"* de Gluck.

E greu să descriu impresia și emoția simțite; vreau însă să mărturisesc că prin ceața lacrimilor, cari îmi împăenjenea ochii, priviam la acest geniu al muzicei românești, urmărindu-i fiecare mișcare. Gândurile mele pribegiau departe, pe scena Ateneului din București, când, ca student, am avut, pentru prima oară, fericirea să-l aud.

Acum după atâta timp iată-mă în „Carnegie Hall", templul muzicei americane, ascultând la această minunată orchestră, condusă de acelaș prieten drag de altă dată, George Enescu.

Mândria și fericirea mea sunt nespus de mari, cu atât mai mult, cu cât văd că o audiență cu totul străină de neamul nostru, aplaudă și acceptă pe acest om modest, ce stă în față, ca cel mai mare muzicant al vremei. Orchestra se inchină cu reverență și respect la geniul lui de mare muzicant. Cunoștința muzicală, talentul și experiența lui, impun în fața acestor experți în materie, iar calitățile lui sufletești, ale omului modest și sincer, plac. Și asta e cauza că orchestra Filarmonica a cântat așa de frumos și cu atâta suflet cum nu s'a mai întâmplat altă dată. Criticii de muzică ai marilor cotidiene de aci au subliniat acest fapt, în toate articolele lor. A fost ceva măreț, ce nu se poate descrie, și aceasta s'a repetat la toate concertele dirijate de el.

Reproduc impresiile câtorva critici muzicali americani.

CE AU SCRIS CRITICII MUZICALI

Voi începe cu un articol apărut în cel mai mare ziar din Statele Unite, *„The New York Times"*, articol scris de eminentul critic Olin Downes.

„Sunt șefi de orchestre cari ar putea fi actori, negustori, sau diplomați isteți, oameni cari ar putea să se adapteze uneia sau celeilalte ocupații, și prin virtutea indemânării, practicii și adaptabilității, să aibă succes în ori ce branșă. Insă, numai câte odată în viață, se întâmplă să pășească pe scenă, un om care e născut să fie muzicant; un artist în ale cărui față și ochi și conduită, există ceva cari îți oglindește cunoștințele lui, ceva care îți indică emoțiile lui, și marea responsabilitate a datoriei lui, ceva care te face observator și ascultător, imediat atent că, deacum inainte, muzica va domni în toată splendoarea ei dumnezeească. Și asta e prima și ultima impresie ce Enescu îți face, când apare pe scenă, deja absorbit de datoria lui, și cu totul dezinteresat de prezența publicului din sală.

Astfel a dirijat, cu cel mai extraordinar efect, ieri, orchestra Filarmonică în „Carnegie Hall".

„Imediat muzica vorbește, orchestra se transformă într'o orgă enormă, care trăește și respiră tonuri înflăcărate; domnii din orchestră devin muzicanți mari, în drepturile lor și nu depind numai de comanda cerinței conductorului; pentru că dirijorul și instrumentiștii discută muzica împreună, într'o limbă, care e mai ușor de înțeles și mai adevărată decât acea a vorbelor. Un curent de creație e stabilit imediat, audiența știe aceasta instinctiv, cum s'a întâmplat cu audiența de ieri, extraordinar de mare pentru o după masă ploioasă, care a arătat că a cunoscut și înțeles aceasta, prin incordata atenție în timpul performanței și prin lungile și sincerele aplauze".

Urmează rânduri, multe rânduri, de admirație pentru interpretarea bucăților din program.

Lawrence Gilman, un alt erudit critic de muzică, scrie în ziarul *„New York Herald Tribune"*:

„George Enescu, eminentul român, care poate face aproape totul din muzică, dar numai ca aceasta să nu pară pretențioasă, superficială sau nesinceră, a dirijat orchestra Filarmonică aseară, în primul concert din seria de 8 în care el va apare ca dirijor. El este un artist integral.

„Era o plăcere să observi felul cum Enescu a fost primit aseară de public.

„E greu să explic cum un artist posedă astfel de calități. Intregul aspect al acestui vizitator, înfățișarea și gestul său, trădau direcțiunea, căldura și finețea artistului și omului".

William Henderson, decanul criticilor de muzică din America, scrie în urma ultimului concert, următoarele: (Ziarul „New York Sun"):

„George Enescu, distinsul compozitor, violonist și dirijor român, a terminat angajamentul său, ca dirijor al orchestrei Filarmonice. George Enescu a terminat scurta sa vizită, cu un prestigiu enorm mărit. El ne-a arătat, că este un muzicant de cel mai înalt grad, maestru în arta sa, ne alergând după glorie, sincer, iubitor exponent al compozitorilor din programele lui, modest în prezentarea operelor sale și generos în a ne arăta muzica compatrioților țării lui, inainte cu totul necunoscută aci, acordându-le o preferință devotată.

Manifestarea lui a câștigat, nu numai admirația și respectul orchestrei, dar afecția ei. Muzicanții l-au aplaudat lung și din toată inima.

In scurt, triumful lui, pentru că cu adevărat a fost un triumf, a fost al unui sincer dirijor, splendid echipat, și a cărui abilitate n'a fost nici odată disputată, nici chiar pentru un moment, de muzicanți sau de public".

In privința compozițiilor sale inscrise în program, criticii, în unanimitate, nu au avut decât cuvintele cele mai inalte de laudă și admirație.

Despre simfonia în LA bemol major „New York Times" scrie:

„Bucata e bogată în idei și concisă; e fără îndoială o muzică sublimă, puternică și mișcătoare, foarte romantică, ca inspirație, cu melodii pe cari nu le poți uita. O orchestrație viu colorată, iar sfârșitul triumfal".

Despre suita pentru orchestra nr. 2 in Do op. 20: ...„are caracter și emoții, orchestrarea uverturei e plină și impresionantă. *„La sarabande"* e caldă, delicată, aria dată oboiului și instrumentelor de suflat e o balanță ideală până la sfârșitul mișcărei".

Rapsodia a doua, o găsește frumoasă și poetică.

„E minunat de simplă și rodnică, această muzică populară, în imaginația unui artist cu o unică sinceritate și originalitate.

Nu e nevoie să adaug că Rapsodia a fost interpretată în așa fel, că puteai simți în ea frăgezimea bunului pământ, naivitatea și sufletul țăranului român. Ascultătorul a simțit aceasta și a luat-o drept o explicație a fondului pe care geniul lui Enescu se profilează și care, fără îndoială, aparține pământului și rasei lui".

Concertul de vioară dat la Town Hall a dovedit că Enescu e tot așa de mare violonist, cât și compozitor sau dirijor. Ca parantesă voi adăoga remarca lui Deems Tailor marele compositor american, remarcă făcută la radio, cu ocazia difuzărei programului orchestrei Filarmonice de Duminică, condusă de maestrul Enescu.

Deems Tailor a spus: „Enescu e singurul muzicant căruia cu drept cuvânt i se poate atribui numele de *„Muzicantul muzicanților"*, pentru că în ori ce funcțiune ar fi el, compozitor, dirijor, violonist, ori pianist, rămâne tot așa de mare, tot așa de genial, și deaceia numele lui va trăi secole inainte, si va fi clasat printre cei mai mari muzicanți ai lumei".

Și acum voi incheia cu articolul lui Olin Downes din „New York Times":

„Când Enescu ia vioara în mână, interpretează ca un Lord al muzicei. Virtuositatea ce o posedă de ajuns și de rămas este pentru el o considerație secundară. Aci e un exemplu, unde natura muzicantului, și caracterul omului, întunecă amănuntele tehnicei.

Există, în lume, o duzină de virtuoși, a căror performanță poate fi mult mai lină și curată de cât al lui Enescu, dar aceștia toți ar trebui să stea la genunchii lui și să ia lecții.

Acest lucru a fost demonstrat aseară când, la concert, venise atâta lume, că a trebuit să se așeze scaune și pe scenă. Această lume a ascultat fascinată pe acest maestru, care le povestea despre arta sa. E bine să spunem, că în timp ce foarte mulți violoniști și muzicanți erau prezenți, marea parte a publicului știa, prin instinct, că ei comunicau cu un mare compozitor, printr'o putere spirituală, ce emana de la acel om care stătea în fața lor, absorbit de datoria lui, și deaceea entusiasmul răspunsului lor a fost fulgerător".

ELIE CRISTO-LOVEANU

—xox○xox—

Pavilionul României la expoziția din Paris

de prof. G. OPRESCU

Puține pavilioane naționale se bucură în incinta expoziției de o simpatie egală cu cea deșteptată de paviilionul nostru. Impresia aceasta, câștigată la o primă vizită, mi-a fost confirmată astăzi, deși era tot o zi de lucru, când numărul intrărilor este departe de a fi așa de ridicat ca sărbătoarea. De dimineață până seara, tot timpul cât este deschis, el este plin și roiește ca un stup. Iar la ora șase, când se închide, mai sunt încă la ușe persoane, care așteaptă o improbabilă învoire de a intra din partea gardienilor, istoviți din pricina sgomotului și a mulțimei care mișună în jurul lor. Toți recunosc că felul de prezentare este viu, că s'au găsit mijloace ingenioase și chiar distractive de a pune în valoare tot sau aproape tot din ceeace constitue bogăția noastră. A obține un atare rezultat nu era de loc ușor, iar cei care și-au dat osteneala să-l atingă, lucrând în ultimul timp ziua și noaptea, în frunte cu profesorul Gusti, merită mulțumirile noastre.

Acestea fiind zise aș vrea să fac totuși câteva observații. De sigur, pavilionul este impunător, așezat la un loc favorabil, se vede de departe.

Planul lui Duiliu Marcu, mai ales în ce privește exteriorul, se poate considera ca reușit. Portalul de la intrare, foișcarele laterale (in care sunt fixate mozaicuri remarcabile de d-na Nora Steriadi), grădina (deși poate combinația de roșu și albastru nu-i din cele mai fericite), mai ales restaurantul, au ceva evident românesc, fără exagerările stilului „național" și au întâlnit aprobarea generală. Apoi, faptul că s'au întrebuințat materiale nobile: marmoră, bronz, lemn, blocuri și lespezi de sare, indemânatec puse în evidență, a făcut ca pavilionul nostru să nu aibă acel aer insuportabil de clădire provizorie, stil „expoziție universală", pe care îl intâlnim pretutindeni în astfel de ocazii. Am fost singurii, impreună cu Sovietele ,care am construit cu materii durabile. Interiorul însă mi se pare cam strâmt, cam puțin în voie. Prea multe săli și săliițe, scări și coridoare, și mai ales o pletoră de ornamente, de tot soiul și în toate stilurile, de la imitația picturilor bizantine, până la tendințele cele mai moderne ,care nici nu au, în majoritatea cazurilor, vre-o valoare artistică, deosebită. Aproape nu e geam care să nu fie gravat și nici perete, care să fi rămas virgin. Pretutindeni figuri, grafice, diagrame, apoteoze. Zu viel des guten, cum spune germanul. Dacă ne-am fi hotărît la oare care sacrificii și n'am fi prezentat de cât jumătate din aceste podoabe am fi dat probă de un mai bun gust și toți care azi trec aproape indiferenți prin fața lor s'ar fi oprit și ar fi admirat.

Am spus că valoarea lor artistică este adesea contestabilă. In adevăr, începând chiar cu marea statue a Suveranului, de la intrare, prea puține din aceste obiecte de decorație ar merita să supravețuiască expoziției. Toți știm că Medrea este un bun sculptor și celelalte lucruri care-i poartă semnătura o probează. De data aceasta s'a înșelat însă, poate și pentru că n'a avut timpul suficient pentru a inchega o operă de așa mari proporții. Reliefurile de la ușa de intrare — nu știu de cine sunt făcute — păcătuesc și ele prin abundența excesivă a personagiilor, prin gesturile lor banale. In schimb două alte reliefuri inalte, de mari proporții (Dacii și Romanii), unul de d-na Cosiceanu, altul de Basarab, produc un efect plăcut, așezate în plin aer, în curtea din dosul pavilionului. Dacă mergem în celelalte săli, din etajul de sus, nici acolo nu intâlnim o sculptură decorativă, care cu adevărat să ne entuziasmeze. Un grup colosal de Baraschi, din sala Străjeriei, pe lângă că este foarte academic, este așezat cu spatele la o feresatră (cu care de altfel se completează în privința compoziției), à contre jour, așa în cât lipsit de lumină cu totul, își pierde relieful și constitue o profundă eruoare.

Printre decorațiile picturale câteva personagii din cele patru grupe ale d-lui Greceanu (voevozii), câteva figuri din frizele d-șoarei Iorga, compozițiile lui Teodorescu Sion (despre care auzisem, inainte de a le vedea, multe critici) sunt mai bine venite. Restul destul de mediocru. Din contra, în sălile restaurantului, atât Demian, cât mai ales Jiquidi, care n'au voit să facă „artă mare", au nemerit exact cea ce era compatibil cu locul, cu spiritul și cu genul. Friza roșie a lui Jiquidi, pe care apar personagii albe, ușoare ca niște umbre, sub plafonul pe care sânt fixate în culori vii mărcile orașelor noastre, este veselă și originală.

Dacă trecem la obiectele expuse, tot ce este demonstrație și publicitate este bine conceput și ingenios prezentat. Este partea cea mai atractivă a pavilionului, cu adevărat vie, în sala al cărei fund este ocupat de harta țării, în care, printr'un joc de lumină, fie care categorie de produse apare ca note colorate. Faptul că bursierii noștri la școala de la Fontenaye-aur-Roses se țin la dispoziția vizitatorilor și le dau explicații (nu știu câtă vreme incă, având în vedere oboseala unei atari ocupații) constitue o fericită inițiativă, pe care n'am intâlnit-o în celelalte pavilioane.

Broderiile și tot ce a fost trimis de școalele profesionale și mai ales de asociațiile femeilor române (cu excepția poate a covoarelor) sunt pe drept admirate de toți vizitatorii. Dar aceasta era de așteptat.

Ultimul etaj este destinat picturei și sculpturei. Cărțile legate sunt din nefericire mult mai puțin bine expuse. Acolo, în sala lungă cam de treizeci de metri, sunt grupate operele cu care ne prezentăm inaintea străinilor. Cu prea puține excepții alegerea a fost bine făcută și operele sânt semnificative. Ele n'au găsit locul definitiv, în graba inaugurărei, sunt ceva cam prea jos atârnate, insă, chiar așa cum se oferă astăzi privirilor pentru cine se uită la ele cu atenție, sânt o probă de efortul meritoriu făcut de artiștii noștri, de sârguința lor, de talentele lor variate. Petrașcu, cu Ștefan Popescu și Pallady sânt strânși impreună într'o sală mai mică. Ceilalți, Pallady, Iser, Steriadi, Ressu, Tonitza Șirato și cei mai tineri, impreună cu sculpturile mai mici sunt în sala cea cea mare. Sculpturile mari sunt la capătul sălei care face „pendant" sălei Petrașcu. Toți constituesc un frumos mănunchiu de artiști, între care se simt acele legături trainice, care dau fizionomie și constitue valoarea unei școale.

Instalarea noului preot al parohiei Progresul I din Capitală

Duminica trecută a fost instalat de către P. C. Protoereu al Capitalei Stoica R. Ionescu, noul paroh ic. stavr. preot Burducea, la parohia Progresul I din Capitală.

Serviciul divin a fost oficiat de preotul C. Burducea și Teofilact.

Apoi părintele protoereu Stoica R. Ionescu a ținut o cuvântare în cadrul Sf. Evanghelii din acea zi, după care a prezentat poporului pe noul preot al parohiei.

După aceea a vorbit părintele Teofilact, prezentând situația parohiei și a poporului noului paroh.

Le-a răspuns preotul Const. Burducea, mulțumind I. P. S. Patriarh prin părintele protopop, și asigurându-l că-și va da silința să fie la înălțimea increderii ce i s'a acordat.

La sfârșit s'a dat o agapă la casa noului preot.

Campamentul „PRIETENII MĂRII" din EFORIE

Cea mai eftină și bine utilată tabără de vară de pe litoralul Mării Negre.

PENSIUNE COMPLETA, (ca să și masă), corturi sau camere, cu tot confortul modern, pe Iulie și August, dela Lei 120—220 pe zi de persoană, inclusiv toate taxele.

ADAPOSTUL IN CORTURI, canadiene de 1, 2, 3, 4 și 8 locuri cu acoperișul dublu, confortabile și pline de sănătate, precum și în CAMERE cu 1, 2 și 3 paturi, cu apă curentă și tot confortul modern, în vile de prim rang și în imediata apropiere de Mare și lacul Tekirghiol, oferă o binemeritată odihnă.

BUCATARIE ROMANEASCA ȘI STRAINA de prim rang. Dușuri cu apă dulce și potabilă din abundență. Supraveghere medicală.

INNOT, CANOTAJ, SPORTURI, Jocuri, excursiuni, muzică, dans. Societate aleasă. Foyer internațional.

Pentru informațiuni și inscrieri adresați: O. C. T. „PRIETENII MARII" Pasagiul Român No. 23 telefon 3.12.52 sau TABARA „PRIETENII MARII" - EFORIE precum și la toate agențiile Wagons Lits / Cook. 13

Vederea slabă

a miopilor, prezbiților și în general a acelor cu un defect de refracție corijibil se îmbunătățește prin sticlele filtrante brevet francez „FILTOREX".

Sticlele „FILTOREX" elimină razele vătămătoare infraroșii și ultraviolete. Ele sunt prescrise de un oculist intre 9—1; 4—8 și se vând marcate de la Lei 250 perechea, cu o garanție de 5 ani, la singurul depozitar pentru România „Institutul FILTOREX" Calea Victoriei 55 (în fața Atheneului). 2600

Vă asigurați o bătrânețe liniștită

dacă veți urma în cazuri de blenoragie acută sau neglijată un tratament de o eficacitate surprinzătoare cu „GONOREX", care se ia pe cale bucală și vă scutește astfel de neplăcerile inerente legate de un tratament local.

„GONOREX" previne orice complicație blenoragică, ca: uretrita, prostatita, cistita, etc., care vă amărăsc bătrânețea prin suferințele la care vă supun.

Efectele binefăcătoare ale „GONOREX"-ului, apar puține zile dela întrebuințarea lui.

„GONOREX" de vânzare la prețul de Lei 350.— la toate farmaciile și contra ramburs la Farmacia „la Urs", București, str. Oituz Nr. 27. 5097

HOTELURILE:

„NISSA", „MARNA" și „NEW-YORK București fac cunoscut că au REDUS PREȚURILE camerelor până la 15 Septembrie 1937 la minimum posibil, având confort modern, serviciu și curățenie ireproșabile. 9

Vopsiți părul numai cu Henné Royale! E sănătos și obțineți nuanțe superbe. Lei 104 și Lei 155 doza dublă. Reprez.: **DORTHEIMER,** Piața Academiei 1 (Statuia Mihai Viteazu - Universitate). Gratis catalog la cerere. 6

Publicațiune

Ministerul Justiției

— Direcțiunea Penitenciarelor —

Se aduce la cunoștința generală că în ziua de 29 Iulie 1937, orele 11 se va ține în conformitate cu L.C.P. art. 88 - 100 și cu regulamentul O.C.L. licitațiunea publică, la Direcțiunea Penitenciarelor din Ministerul Justiției, pentru darea în intreprindere a lucrărilor pentru executarea unei instalațiuni de incălzire centrală (calorifer) la penitenciarul Craiova, conform devizului și planului intocmit de Direcția Penitenciarelor.

Valoarea lucrărei după deviz este de 600299.

Devizul, caetul de sarcini și planurile se pot vedea în orice zi de lucru intre orele 11½ - 1 la Direcția Penitenciarelor.

Concurenții vor prezenta pe lângă ofertele inchise, timbrate și sigilate separat garanția de 5% din valoarea devizului cu recipisa Casei de Depuneri.

Termenul de predare al lucrărilor este de 90 zile dela data semnării contractului. 8244

Domnii abonați sunt rugați ca la orice reclamație sau schimbare de adresă să binevoiască a ne trimite eticheta cu care primesc ziarul, iar spre a fi prompt serviți la reinoirea abonamentului să lipească pe cuponul mandatului poștal eticheta abonamentului expirat.

PUȚ AMERICAN

doresc să construesc

Instalatorii sunt rugați a-și da adresa la portar „UNIVERSUL". 49

BON-BON ORIENTAL

PARFUMEAZĂ RESPIRAȚIUNEA ȘI DISTRUG ORICE MIROS URÂT AL GURII

Direcțiunea Generală a Căilor Ferate Române

ANUNȚ

STRUNGARI IN FIER angajează urgent Atelierele Griviița c. f. r. Locomotive.

Relații asupra angajării, la Administrația Atelierului.

No. 15729 Atel. Buc.-Griviița-Locomotiva. 12023

Dr. JEAN SEGAL

MAMOȘ Spec. la Paris. Medic de Maternitate. Primește nașteri în pensiune. Tratamentul bolilor de Femei. Operațiuni. Telef. 3.29.09. Consult 5—7. B-dul Pache 24 A. 649

Haine uzate

1000—800 Lei plătim pentru UN COSTUM UZAT

Deasemenea cumpărăm și Paltoane uzate „MODALITATEA" Str. Smârdan 4 (în gang) 29

Pentru recolta și păstrarea fructelor

Citiți broșurile:

No. 23 Uscătoria de fructe
No. 44 Păstrarea fructelor proaspete
No. 65 Ce putem obține din fructe

Toate scrise de specialiști de seamă și apărute în Biblioteca agricolă a ziarului Universul

Prețul fiecărei broșuri 10 lei